

Lasă biserica să știe

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Faptele apostolilor 4:1-31; 11:1-18; 21:19-25; 1 Corinteni 9:19-23; Numeri 13:17-33.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Apostolii s-au adunat la Isus și l-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni.” (Marcu 6:30)

Gândul central: Cartea Faptele apostolilor este un raport al eforturilor misionare depuse de biserica primară și este plină de învățăminte pentru noi.

Creșterea extraordinară a bisericii primare i-a determinat pe mulți să studieze cartea Faptelor apostolilor. Ca urmare a acestui fapt, multe domenii ale activității bisericii au fost examinate în lumina ei: creșterea bisericii, misiunea externă, administrarea bisericii și evanghelizarea. De asemenea, au fost evidențiate multe principii cu privire la aceste domenii, însă altele, precum cel al raportării, nu au primit atenția cuvenită.

Raportarea din Faptele apostolilor pleacă de la modelul de raportare din Evangheliile și arată că această activitate importantă a vieții de biserică are un impact semnificativ asupra succesului lucrării de mărturie și evanghelizare. Avem nevoie să știm ce se întâmplă, ce funcționează și ce nu funcționează.

Săptămâna aceasta, vom examina rapoartele aduse de primii evangheliști înaintea conducătorilor lor și înaintea bisericii, în întregime. Scopul nostru este să înțelegem că prezentarea rapoartelor este importantă și să descoperim cum poate ea să contribuie la succesul strategiilor de mărturie și evanghelizare ale bisericii locale.

Când auzim cuvântul *raport*, ne gândim la un teanc de foi pline cu cifre și cu statistici pe care se va așterne praful. Totuși raportarea nu este o invenție modernă, menită să le aducă frustrare celor implicați în lucrarea de mărturie și evanghelizare. Ea este un principiu biblic. Din textul de memorat aflăm că ucenicii I-au dat lui Isus un raport cu privire la ceea ce au făcut și au predicat în călătoria lor misionară. Raportarea pare să fie elementul central al lucrării Evangheliei.

În Biblie nu vom găsi un verset care să impună obligativitatea raportării, dar, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, găsim o multitudine de dovezi că este importantă. Raportarea cuprinde o serie de evenimente: cineva pregătește raportul, altcineva îl primește, raportul este evaluat și apoi se iau decizii și se plănuiesc acțiuni pe baza lui.

1. Ce raport le-au adus Petru și Ioan fraților lor? Faptele 4:1-31. Ce a făcut biserica în urma auzirii raportului lor? Ce lecții desprindem noi?

Pentru că la data aceea nu existau ziarele, radioul sau televiziunea prin satelit, principalul mijloc de a răspândi vestea cea bună despre Isus era comunicarea verbală. Dacă primii credincioși ar fi cedat în fața presiunilor, lucrarea lor pentru Dumnezeu ar fi fost grav afectată. De aceea, ei se întâlneau, ascultau rapoarte și apoi stabileau o strategie care să îi ajute să răspundă chemării lor. În centrul tuturor activităților lor se aflau rugăciunea și studiul Scripturii. Dacă ar fi să rămânem cu un singur lucru din această relatare, atunci să reținem cât de importante erau pentru primii creștini rugăciunea și încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele ar trebui să fie la fel de importante și pentru noi.

Deși nu ne sunt prezentate planurile lor în detaliu, versetul 29 ne spune că ei erau hotărâți să vorbească despre Isus în ciuda amenințărilor făcute împotriva lor.

Ioan și Petru au citat din Scriptură înaintea conducătorilor poporului și înaintea celorlalți credincioși iudei, arătând locul esențial pe care ea îl ocupa în credința și în mărturia lor. Cât de importantă este Scriptura pentru tine? (Pentru a răspunde la această întrebare, gândește-te cât timp petreci studiind.)

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Grupa să identifice beneficiile prezentării rezultatelor lucrării de mărturie personală și evanghelizare înaintea bisericii.
- La nivelul sentimentelor:** Membrii grupei să simtă entuziasmul și încurajarea pe care li le aduce în inimă bucuria de a lucra pentru Dumnezeu.
- La nivelul practic:** Să prezinte un raport onest al roadelor eforturilor lor, pentru a informa biserica și a o ajuta să facă planuri noi de activitate.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Raportarea rezultatelor

- A. În ce mod ne ajută raportarea rezultatelor lucrării de mărturie personală și evanghelizare să Îi dăm slavă lui Dumnezeu?
- B. De ce este prezentarea raportului importantă pentru eforturile misionare viitoare?
- C. Cum ne ajută prezentarea raportului să fim uniți ca biserică în rugăciune și în glorificarea lui Dumnezeu?

II. Sentimente: Ne bucurăm împreună

- A. Cum au reacționat membrii bisericii atunci când au ascultat rapoartele aduse de apostoli?
- B. De ce este important să împărtășim cu biserica bucuria secerișului?

III. Practic: Vorbim cu ceilalți despre ceea ce am făcut

- A. Ce beneficiu vom avea dacă vom vorbi cu ceilalți membri ai bisericii despre ceea ce am făcut în lucrare?
- B. Ce lecție pe care ai învățat-o în ultimul timp din lucrarea ta pentru Dumnezeu o poți împărtăși celorlalți membri ai bisericii?

Rezumat: Raportarea activității noastre – motivată de dorința de a împlini voia lui Dumnezeu în lucrare – îi încurajează pe ceilalți să se implice, să facă planuri de viitor și să Îi dea slavă lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El prin noi în această mare lucrare.

Se subliniază deseori faptul că secretul înțelegerii și armoniei dintre oameni este comunicarea eficientă. Observăm că, și în familia bisericii, raportarea activităților și a rezultatelor lor este o parte vitală a comunicării. În multe biserici se desfășoară o activitate intensă, dar numai cei implicați direct în diferitele domenii de slujire știu ce se întâmplă în fiecare domeniu. Din acest motiv, coordonatorii diferitelor activități au impresia că interesul oamenilor față de lucrarea lor este scăzut. Și este normal să fie așa atât timp cât coordonatorii nu vin înaintea bisericii să-și prezinte obiectivele și strategiile și să prezinte raportul activității și rezultatele ei.

2. Cum a reacționat biserica atunci când a auzit rapoartele misionare prezentate de Pavel? Fapte 21:19-25. Deși veștile erau bune, în rândul credincioșilor existau semne de îngrijorare. Care era problema? Ce a făcut Pavel? Ce putem învăța de aici? (Vezi și 1 Cor. 9:19-23.)

Când s-a întors la Ierusalim din călătoria sa misionară, Pavel a prezentat înaintea lui Iacov și înaintea prezbiterilor un raport despre modul în care Dumnezeu binecuvântase lucrarea sa printre neamuri. În timp ce ascultau experiențele sale, conducătorii bisericii L-au laudat pe Dumnezeu cu sinceritate. Dar au existat și opinii divergente și neînțelegeri, chiar dacă veștile aduse de Pavel au fost bune.

„Mulți dintre iudeii care primiseră Evanghelia mai nutreau încă un simțământ de considerație față de legea ceremonială și erau prea grabnici în a face concesii neînțelepte, nădăjduind ca astfel să câștige încrederea conaționalilor lor, să le îndepărteze prejudecățile și să-i câștige la credința în Hristos, ca Răscumpărător al lumii. Pavel a înțeles că, atâta vreme cât mulți dintre membrii cu vază ai bisericii din Ierusalim aveau să continue a nutri o prejudecată împotriva lui, ei aveau să lucreze continuu în vederea nimicirii influenței lui. Simțea că, dacă printr-o concesie chibzuită i-ar fi putut câștiga pentru adevăr, ar fi înlăturat o mare piedică din calea succesului Evangheliei în alte locuri. Însă el nu era autorizat de Dumnezeu să cedeze atât cât îi cereau ei.” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pag. 405)

Și astăzi există opinii divergente cu privire la metodele cele mai bune de câștigare a sufletelor. Ce opinii divergente există în biserica ta locală? Ce poți face pentru a ajuta la găsirea unei soluții?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Prezentarea raportului activității noastre de mărturie personală și evanghelizare nu este la fel de importantă ca vestirea Evangheliei, dar este un element-cheie al planului lui Dumnezeu. Informarea bisericii cu privire la ceea ce a făcut Dumnezeu este esențială.

Trăim într-o lume saturată de media. Răspândirea știrilor cu viteza luminii aduce beneficii certe. În 2010, când un cutremur puternic a devastat Haiti, știrile despre dezastru au reușit să angreneze întreaga lume în susținerea victimelor. Eforturile de ajutorare au deschis calea pentru o nouă modalitate de dăruire: donațiile prin SMS.

Totuși tehnologia a dat cu o mână și a luat cu cealaltă. Imediat ce media „a comutat” pe alt canal, lumea i-a urmat exemplul. Astăzi, criza din Haiti nu mai este amintită decât arareori la știri. Ce înțelegem de aici? Criza „face audiență”, dar pentru scurt timp.

De discutat: Cere-le membrilor grupei să spună cum reacționează la știrile despre diferitele situații critice de pe glob. Dacă evenimentele mondiale șocante nu pot capta atenția decât pe o perioadă scurtă, ce șanse are vestea mântuirii să capteze atenția oamenilor pentru un timp îndelungat?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Un zel nou

(Recitește împreună cu grupa Luca 24:36-39 și Faptele 21:19-25.)

Secțiunea de miercuri a studiului ia în considerare câteva dintre cauzele pentru care credem sau facem anumite lucruri. Răspândirea inițială a veștii mântuirii a fost alimentată de un eveniment supranatural. La sfârșitul cărții sale, Luca descrie starea de șoc în care se aflau ucenicii în încercarea lor disperată de a accepta revenirea la viață a Mântuitorului lor, care fusese răstignit cu numai câteva zile înainte.

Luca declară: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:45). Este vorba despre pasajele care descriu venirea, moartea, învierea și înălțarea Sa. Discuțiile purtate de ucenici cu Isus după înviere le-au rămas imprimate în minte pentru totdeauna. Cum ar fi putut să-și vadă de viața lor și să nu spună tuturor vestea minunată despre Mântuitorul lor care biruise moartea?

Raportarea activităților de evanghelizare și mărturie personală și a rezultatelor lor nu a fost considerată întotdeauna importantă și, de aceea, nici nu s-a trecut la efectuarea ei. În general, oamenii acordă importanță unui lucru în funcție de valoarea pe care cred că o are. Dacă socotim că este o pierdere de timp și de energie, atunci nu îi vom acorda mult timp și multă atenție. Prin urmare, trebuie să demonstrăm că raportarea este importantă. Membrii bisericii trebuie să vadă ce se urmărește prin rapoarte.

Există o diferență între raportarea strictă a datelor și prezentarea modului în care activitățile pe care le reprezintă aceste date contribuie la succesul eforturilor bisericii de a câștiga oamenii pentru Hristos. Celor care prezintă raportul le revine responsabilitatea de a le transmite ascultătorilor entuziasmul și bucuria succesului adus de lucrarea prezentată în raport.

3. Dacă am elimina toate rapoartele misionare din cartea Faptelor apostolilor, ce informații interesante și încurajatoare am pierde? Fapte 5:14; 8:4,12; 11:21; 14:21.

Creșterea uimitoare a bisericii primare nu este întâmplătoare. Sub puterea Duhului Sfânt și cu credința că vor avea succes pe baza făgăduinței lui Isus, credincioșii s-au angajat în lucrare și au avut rezultate. Atenția lor s-a îndreptat spre ceea ce trebuia făcut și spre metoda cea mai bună de lucru. Faptele apostolilor raportează că, prin predicarea Evangheliei, mii de bărbați și femei s-au întors la Domnul și au fost botezați, intrând în programul de ucenicie. Acest fapt subliniază încă o dată importanța raportării cât mai detaliate posibil a rezultatelor și a activităților. Biblia oferă mai multe detalii despre rezultatele activităților de mărturie decât despre activitățile propriu-zise.

Primii misionari au mers pretutindeni și au predicat despre Isus și despre Împărăția Sa. Pe baza rezultatelor raportate și consemnate, deducem că apelurile adresate ascultătorilor erau puternice. Predicarea și apelurile lor continue au produs rezultate extraordinare în creșterea bisericii.

Suntem încurajați atunci când auzim vești bune despre eforturile misionare de succes. Cum reactionăm însă atunci când lucrurile nu merg bine, când planurile noastre par a eșua, când eforturile par zadarnice? Cum ar trebui să reactionăm? Discutați în cadrul grupei Școlii de Sabat.

Ellen White scrie că, în timp ce Mântuitorul înviat le explica ucenicilor profețiile referitoare la lucrarea Sa, ei „au început să înțeleagă natura și întinderea lucrării lor, să vadă că aveau de vestit lumii adevărurile încredințate lor. Evenimentele din viața lui Hristos, moartea și învierea Sa, profețiile care arătau spre ele, tainele Planului de Mântuire, puterea lui Isus de a ierta păcatele – ei fuseseră martori la toate aceste lucruri și trebuiau să le vestească lumii.” (*Faptele apostolilor*, pag. 27)

De discutat: Ucenicii au fost motivați să răspândească vestea mântuirii atunci când au înțeles lucrarea și slujirea lui Hristos. Ce ne spune acest fapt despre cât de important este să cunoaștem și să înțelegem cine este Isus și ce a venit El să facă?

II. Marea Trimitere

(*Recitește cu grupa Matei 28:18-20 și 1 Corinteni 9:19-23.*)

S-au scris multe cărți despre Marea Trimitere, despre apelul lui Isus de a-i conduce pe oameni – bărbați, femei, tineri și copii – la cunoașterea Sa. Toți ucenicii Săi sunt chemați să participe la lucrarea aceasta. Atunci când vom pune în practică ce ne-a învățat El, oamenii vor vedea și se va produce o mișcare.

Prin urmare, raportarea activității de evanghelizare nu este o laudă pentru noi, ci, după cum se subliniază în secțiunea de joi, atunci când este prezentat raportul faptelor lui Dumnezeu, Îi dăm Lui cinste și slavă. De ce? Probabil din cauza naturii și sferei Marii Trimeri. „Creștinismul a fost prima religie care și-a asumat un caracter cu adevărat internațional. Religiiile păgâne erau în mare măsură lipsite de zel misionar și de activitate misionară. Ele aveau în primul rând un caracter național și nu își propuneau să câștige convertiți din alte naționalități. Trimiterea Evangheliei elimină practic barierele, iar oamenii de toate naționalitățile devin membri ai unei mari comunități religioase.” (*CBAZȘ*, vol. 5, pag. 557)

Această credință care elimina barierele era un lucru uluitor pentru lumea în care au activat apostolii și rămâne până astăzi un lucru la fel de uluitor.

De discutat: Dacă este trăită, Marea Trimitere e o dovadă a puterii unității și dragostei într-o lume fărâmițată. Ce efect are modul în care îți trăiești credința asupra „veștilor” pe care oamenii le transmit altora despre tine? Ce spun oamenii despre creștinism, datorită modului tău de a trăi?

Când vorbim despre motivație, ne referim la rațiunile profunde pentru care credem sau facem anumite lucruri. Raportarea poate avea în spate o motivație sau mai multe. Poate că prezentăm raportul pentru a încerca să convingem comitetul să continue finanțarea sau poate că îl prezentăm în așa fel încât să convingem că programul trebuie abandonat sau că responsabilității trebuie să fie schimbați. Dacă prezentăm numai anumite informații sau dacă le accentuăm, deciziile luate pe baza unui astfel de raport probabil că nu vor fi cele mai bune. Rapoartele noastre trebuie să fie cinstite și corecte.

4. Toți cei doisprezece oameni trimiși ca iscoade în Canaan au văzut aceleași lucruri. De ce doar doi au dat un raport bun? Num. 13:17-33

Dumnezeu le-a promis copiilor lui Israel că țara va fi a lor. Iosua și Caleb au prezentat un raport bun și i-au îndemnat să treacă imediat la cucerirea țării (vers. 30). Celelalte iscoade au dat un raport negativ, au subliniat obstacolele și i-au îndemnat să se întoarcă în Egipt.

Când formulăm rapoartele, trebuie să luăm în considerare voința descoperită a lui Dumnezeu și binecuvântările Sale. Raportul nu trebuie să arate doar cât de bine stăm, ci și cât de bine am împlinit voia Sa (Matei 7:21). Există întotdeauna pericolul de a fi fascinați de modele mai noi de slujire evanghelică și de a ne evalua succesele în funcție de măsura în care am reușit să le implementăm, comparându-ne cu alte biserici. Când prezentăm raportul reușitelor noastre aparente, putem fi mai interesați să lăsăm impresia că avem succes decât să aflăm voia lui Dumnezeu pentru biserica noastră și să o împlinim prin harul Său.

Aceasta este o problemă pentru biserică, mai ales acum, când suntem bombardată cu nenumărate metode „mai bune” de evanghelizare. Și Iosua, și Caleb au observat obstacolele din calea cuceririi țării, însă ei știau care era voia lui Dumnezeu. De aceea, o mare parte a raportului lor i-a asigurat pe israeliți că era posibil să ia țara în stăpânire. Celelalte iscoade nu au luat în considerare voia lui Dumnezeu și au adus un raport complet negativ, gândit ca să-i convingă pe oameni că întoarcerea în Egipt era o opțiune mai bună.

Ce putem face în mod concret pentru a duce o viață de credință, cerând împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și să acționând pe baza lor, și pentru a ne feri de încumetare, adică să facem lucruri care s-ar putea să nu fie cele mai înțelepte și apoi, pentru a ne justifica faptele, să pretindem că am fost „călăuziți” de Dumnezeu?

III. Lucrarea Duhului

(Citește împreună cu grupa Faptele 1:8 și 11:15.)

Duhul Sfânt era indispensabil pentru lucrarea primilor ucenici. Revărsarea Duhului Sfânt a fost cea care i-a făcut niște instrumente în mâna lui Dumnezeu, pregătite pentru salvarea ființelor omenești căzute.

Petru a fost martorul lucrării Duhului (Faptele 11:1-18). Pasajul acesta ne creează impresia că el nu intenționează să susțină includerea credincioșilor păgâni în familia bisericii, ci mai degrabă vrea să povestească ce a făcut Dumnezeu. Domnul le oferise darul, iar Petru nu putea face nimic pentru a schimba planul Său (vers. 17).

În Faptele apostolilor, Duhul îi umple pe credincioși (Faptele 2:4), coboară peste cei care se pocăiesc și se botează (Faptele 15:8), îi conduce și îi călăuzește pe conducătorii bisericii (vers. 28). Acestea sunt numai câteva dintre acțiunile Duhului Sfânt din cartea Faptele apostolilor.

Rapoartele îmbucurătoare aduse de primii credincioși dădeau mărturie despre o lucrare nouă, puternică și dinamică, ce avea loc în viața lor și în viața celor pe care doreau să-i conducă la mântuire. Dumnezeu lucra în ei și prin ei.

De discutat: Ai observat câteva dovezi asemănătoare care arată că Dumnezeu lucrează în lumea contemporană? Ce putem face pentru ca rapoartele noastre să fie bazate numai pe fapte reale? Care este pericolul de a prezenta rapoarte „înflorite” care ne fac să ne simțim bine în privința eforturilor slabe depuse pentru Dumnezeu?

3. APLICĂ!

Întrebări pentru meditație

Dacă Isus a considerat că era important să le explice ucenicilor profețiile legate de viața și lucrarea Sa (Luca 24:45), de ce unii contemporani ai noștri socotesc că studiul profețiilor biblice este lipsit de importanță? Ce efect are această atitudine asupra răspândirii Evangheliei?

Dacă Dumnezeu nu este la lucru în viețile noastre, cum vom putea recunoaște lucrarea Sa în lume? Primii evangheliști au dat uneori mărturii personale despre călăuzirea și lucrarea Sa în viețile lor și în viețile altora. Ce este mai important și de ce: raportul despre ce face Dumnezeu în viața mea sau raportul despre ce face El în viața bisericii?

Unii ezită să prezinte rapoarte ale succeselor obținute, temându-se să nu fie o formă de laudă cu realizările omenești. Temerea lor este neînțemeiată – prin aducerea unui raport fidel, Dumnezeu primește lauda, iar biserica Sa este întărită în credință și încurajată să continue lucrarea. Se poate întâmpla ca unii să prezinte un raport din motive mai puțin onorabile, dar aceasta nu trebuie să-i împiedice pe credincioși să povestească ce lucruri minunate a făcut Dumnezeu prin ei când i-a împuternicit să fie martori și evangheliști pentru El. Dacă este prezentat cu umilință, entuziasm și dragoste de oameni, raportul îi poate încuraja și pe alți membri ai bisericii să se implice în lucrarea de evanghelizare și de câștigare de suflete.

5. Care a fost reacția conducătorilor și a membrilor bisericii din Ierusalim față de raportul adus de Petru cu privire la lucrarea pentru neamuri? Ce principii sunt importante și pentru noi? Faptele 11:1-18

Petru și ceilalți care au îndrăznit să extindă lucrarea de mărturie și evanghelizare dincolo de cercurile iudaismului au fost criticați. Ulterior însă, ca urmare a raportului dat de Petru înaintea bisericii din Ierusalim, criticile au încetat și ceilalți credincioși iudei l-au dat slavă lui Dumnezeu.

Situația aceasta nu este ușor de înțeles din perspectiva noastră. Noi știm că Evanghelia trebuia să ajungă la toți oamenii, fie evrei, fie păgâni – chiar dacă trebuia să ajungă mai întâi la evrei (Rom. 1:16). Totuși, în contextul cărții Faptelor apostolilor, acceptarea ideii că făgăduințele legământului erau valabile și pentru neamuri presupunea o schimbare majoră în gândirea iudeilor. Însă, datorită rapoartelor asupra lucrării și binecuvântării lui Dumnezeu, membrii bisericii au căpătat o nouă înțelegere cu privire la dorința lui Dumnezeu de a-i mântui pe oamenii de pretutindeni, deși planul Său era încă de la început acela de a-i mântui pe toți cei care doresc să fie mântuiți (Efes. 1:1-4; Is. 53:6; Evr. 2:9).

Cititorului obișnuit nu-i ia probabil mai mult de două minute ca să citească raportul lui Petru din Fapte 11:1-18. Putem presupune, fără să greșim, că raportul, întrebările și răspunsurile ulterioare au durat considerabil mai mult. Totuși, deși Petru amintește în raport despre el însuși și cu toate că unii membri l-au laudat în mod sigur, toată slava a fost dată lui Dumnezeu, iar conducătorii bisericii au fost încurajați când au înțeles mai bine că misiunea pentru întreaga lume putea deveni o realitate.

Întrebări pentru mărturie personală

Cum poate o persoană timidă și introvertită să ducă mesajul Evangheliei? Numește trei lucruri pe care ar putea să le facă.

În studiu se arată că nu toți au fost fericiți să asculte rapoartele prezentate de primii evangheliști cu privire la ceea ce făcuse Dumnezeu. Ce ar trebui să facă biserica atunci când unii membri nu sunt de acord cu o lucrare care pe care alții o consideră de la Dumnezeu? Cum putem soluționa astfel de conflicte reale? Cum sunt afectați noii credincioși de aceste conflicte?

4. ILUSTREAZĂ!

Activitate

Impactul pe care îl are „cultura mega-bisericilor” asupra noțiunii de creștinism este uriaș. Bisericile nou-formate se întreabă dacă împlinesc într-adevăr voia lui Dumnezeu, dat fiind faptul că nu au tot atât de mulți membri ca bisericile mai mari.

Se vorbește mult despre case, mașini, îmbrăcăminte și influență – binecuvântări care, spun unii, ar trebui să-i însoțească pe toți cei care cheamă Numele lui Hristos. În efortul de a „câștiga” suflete, multe departamente au creat campanii de mediatizare bine puse la punct pentru ca Evanghelia să se „vândă” mai bine. În unele cazuri, în biserică s-a strecurat cultura divertismentului.

Spuneți dacă sunteți sau nu de acord cu următoarele afirmații.

1. Biserica ar trebui să evite orice mijloc de comunicare în masă, concentrându-și eforturile în lucrarea din casă în casă, lucrarea personală cu oamenii.
2. Biserica trebuie să utilizeze toate formele de tehnologie pentru a-și răspândi mesajul în rândul membrilor și în lume.
3. Biserica ar trebui să evite campaniile publicitare ostentative. Nu este necesar să „înfrumusețăm” Evanghelia.
4. Biserica ar trebui să își facă o imagine prin folosirea atentă a mijloacelor de comunicare în masă. Astfel, membrii se vor putea mândri cu biserica lor, iar noii credincioși vor ajunge să admire lucrarea și practica bisericii.

Raportul asupra lucrării tale. Am văzut că ceilalți au nevoie să știe ce faci. Desigur că rapoartele specifice, referitoare de exemplu la numărul de participanți și la situația financiară, sunt necesare. De asemenea, este important să prezinți rapoarte în cadrul consfătuirilor pentru evanghelizare și în cadrul comitetelor bisericii. În raportul verbal se prezintă pe scurt ideile principale, iar în raportul scris sunt incluse cât mai multe detalii. Este bine să oferi un raport scris.

Informațiile acestea îi vor ajuta pe oameni să-și păstreze interesul față de lucrarea ta, îi vor încuraja și pe alții să participe și, totodată, vor susține în mod direct evaluarea, planificarea și obiectivele viitoare.

Asigură-te că rapoartele tale țin cont de planurile generale de evanghelizare ale bisericii și explică modul în care lucrarea ta contribuie la atingerea obiectivelor bisericii.

Verifică-ți motivele pentru care prezinți rapoartele. În ce măsură ești preocupat de voința lui Dumnezeu pentru biserica ta și pentru salvarea sufletelor?

Pentru discuție

1. Întoarce-te la ultima întrebare de la secțiunea de marți. Cum putem prezenta veștile rele? Este ușor să vorbim despre succese, indiferent de domeniul în care le-am obținut. Dar cum putem prezenta insuccesele? Ce facem dacă un program al bisericii nu funcționează? Cum ar trebui pus în discuție și analizat acel program ca să fie făcute schimbările necesare? Dacă socotim că succesul în evanghelizare I se datorează lui Dumnezeu, pe cine învinuim când lucrurile nu merg prea bine?
2. Gândește-te la schimbarea care trebuia să aibă loc în atitudinea credincioșilor iudei față de lucrarea cu neamurile. Acum privește la biserica ta, la cultura și la societatea în care trăiești. La nivel teoretic, noi mărturisim că Evanghelia este pentru toți oamenii. Totuși ce prejudecăți culturale și sociale trebuie să fie îndepărtate, așa cum au fost îndepărtate prejudecățile primilor credincioși iudei?
3. Studiul de săptămâna aceasta s-a ocupat de raportarea activităților de evanghelizare, dar ne putem gândi și la aducerea, în general, a unei vești în orice tip de situație. Ce putem face pentru a fi întotdeauna onești și corecți și pentru a nu falsifica informația cu scopul de a obține ceea ce dorim? De ce au oamenii tendința de a cădea în această capcană și de a se autoamăgi că exagerarea și falsificarea nu sunt probleme?

În biserică a găsit căldură și iubire

Ștefania locuiește în Danemarca, o țară foarte secularizată. În timpul școlii generale, pentru că avea colegi insolenți și bătauși, s-a transferat la o școală adventistă. Deși la început i s-a părut ciudat să aibă atât de multe ore de religie, Ștefania a apreciat atitudinea de acceptare a profesorilor și a elevilor. Și-a făcut repede prieteni în școală și câțiva dintre ei au invitat-o la biserică: „Eram curioasă să aflu ce cred adventiștii”, a spus ea, „așa că am mers”. A observat că familiile prietenilor ei păreau foarte fericite. Familia ei nu era. „Am înțeles că motivul fericirii lor trebuie să fie biserica, așa că am mers și eu.” Curând, Ștefania și-a predat viața lui Isus.

„La început, părinții mei n-aveau nimic împotriva ca eu să merg la biserică”, ne spune ea. „Tata chiar era dispus să mă conducă. Dar, când am cerut să fiu botezată, părinții mei nu au fost deloc fericiți. Însă eu eram hotărâtă.”

Când a terminat școala, s-a înscris la Colegiul Adventist, care avea internat. Aici a găsit stabilitatea de care avea nevoie, într-o familie formată din profesori și elevi, care erau preocupați unii de ceilalți în mod real.

„Am continuat să o rog pe mama să mă lase să mă botez”, povestește Ștefania. „Dar mama se împotriva. Într-un final, mi-a dat voie și am devenit adventistă la șaptesprezece ani. Este cea mai bună decizie pe care am luat-o.” Ștefania a absolvit colegiul și acum face parte dintr-un grup de tineret de pe lângă universitatea unde studiază.

„Grupul nostru este format din aproximativ treizeci de tineri. Ne strângem în fiecare după-amiază de Sabat”, spune Ștefania. „Avem ore de rugăciune și în cursul săptămânii și grupe mici de studiu biblic, unde discutăm lucrurile care ne interesează. În Danemarca, cele mai multe biserici se luptă să-și mențină micul număr de membri, dar grupul nostru crește și suntem numai tineri! Avem și întâlniri sociale, când invităm pe oricine dorește să vină.

În Danemarca este greu să-i atragi pe oameni la biserică. Dar Ștefania a primit o educație adventistă. Ea și prietenii ei îi aduc la Hristos pe cei care nici nu știau că au nevoie de El.

Darurile dumnezeoastră sprijină activitățile desemnate să-i atragă la Hristos pe cei care caută să-și umple golul din inimile lor. Vă mulțumim că sprijiniți lucrarea cu darurile pe care le oferiți!

Ștefania (Stephanie Behrendt), locuiește în Jutland, Danemarca.